

LOTTE GARBERS

www.lottegarbers.dk

Anmeldelse af LAUST i Berlingske

Livets store spørgsmål har i teorien flere mulige svar, men i virkeligheden er der kun ét resultat, der tæller, og det er dét, man lever. At man muligvis undervejs traf nogle forkerte eller skæve valg, ændrer ikke ved, at man hverken kan spole tilbage eller skifte spor med tilbagevirkende kraft. Men man kan naturligvis altid tage sit liv op til revision og rette op på eventuelle fejltagelser, skifte bane og ændre fart.

Det er, hvad hovedpersonen i Lotte Garbers nye roman - måske - gør. »Laust«, som han og bogen hedder, tænker i det mindste en del over det liv, han har levet, og en smule over det, der er tilbage, og så gør han omsider noget ved det, der ikke er, som det skal være.

Men gør han nok, og er han sikker på, at han gør det rigtige? Det gives der hverken i bogen eller i livet nogen facitliste på.

Laust er gift med Elisabet og arbejder som advokat for Sony. Han har et godt liv, men kun tilsyneladende, for under overfladen tærer det kedelige liv, utroskaben og uroen.

Den ægteskabelige konstruktion knirker, og bedre bliver det ikke, da Laust forgaber sig i en smuk italiensk violinist - så er også fundamentet angrebet af råd indefra.

Gennem sit arbejde møder Laust den unge spiludvikler Jannik, der er taget til Sonys europæiske hovedkvarter i Berlin for at skrive under på en kontrakt om et nyt spil, han står bag. Jannik vægrer sig imidlertid ved at indgå en aftale, der fratager ham al fremtidig indflydelse på spillet, og det både irriterer og fascinerer Laust.

Lotte De to mænd knytter en form for venskab, og en dag viser det sig, at de har mere til fælles end Sony og stædig forhandlingstaktik. Jannik er lidt af en enspænder, der er ulykkeligt forelsket i sin eneste vens eks-kæreste, og i øvrigt er viklet ind i en lidt tung og knudret moderbinding.

»Laust« er på mange måder en fin lille historie om hverdagsforviklinger og mænd med medfødt følelsesforstoppelse. Lotte Garbers rammer mange gange plet i sine beskrivelser af det store i det små, og hun er god til at favne en fortættet begivenhed.

Men hendes sprog er også så pludrende og med en overdreven brug af fyld-ord som »ærlig talt«, »så«, »blot«, »ret«, »virkelig«, at det tapper teksten for noget af den spændstighed, som en sådan historie gør krav på. Det distancerer fortællingen og figurerne, og man har som læser svært ved helt at tage dem ind under huden. Sprogpedanten har det også vanskeligt med sætninger som »Han elskede hendes måde at have hænder på«, og »Tænk, hun kunne være mor til ham« - hvilket hun er, hvorfor sætningen rettelig burde eller kunne hedde »Tænk, at hun var mor til ham«. Den slags unøjagtigheder forstyrrer læsningen og føles i munden, som om den ellers milde og lunde sauce ikke er jævnet, som man kunne forvente.

Berlingske, 21. september 2013, Merete Reinholdt